

Spis treści

CZĘŚĆ OPISOWA

I. PAWILON I – OPIS TECHNICZNY

1. PRZEDMIOT INWESTYCJI	
2. LOKALIZACJA	
3. INWESTOR	
4. FUNKCJA	
5. PODSTAWA OPRACOWANIA	
6. WARTOŚĆ ZABYTKOWA	
7. HISTORIA	
8. OPIS ISTNIEJĄCEGO BUDYNKU / ELEWACJI OBIEKTU	
9. UWAGI I WYTYCZNE KONSERWATORSKIE	
10. PODSTAWOWE ZAŁOŻENIA ODNOWY ELEWACJI	
11. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH	

II. PAWILON II– OPIS TECHNICZNY

1. PRZEDMIOT INWESTYCJI	
2. LOKALIZACJA	
3. INWESTOR	
4. FUNKCJA	
5. PODSTAWA OPRACOWANIA	
6. WARTOŚĆ ZABYTKOWA	
7. HISTORIA	
8. OPIS ISTNIEJĄCEGO BUDYNKU / ELEWACJI OBIEKTU	
9. UWAGI I WYTYCZNE KONSERWATORSKIE	
10. PODSTAWOWE ZAŁOŻENIA ODNOWY ELEWACJI	
11. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH	

CZĘŚĆ RYSUNKOWA

I. PAWILON I

ELEWACJA POŁUDNIOWO ZACHODNIA	„A”	1:100
ELEWACJA PÓŁNOCNO ZACHODNIA	„B”	1:100
ELEWACJA PÓŁNOCNO WSCHODNIA	„C”	1:100
ELEWACJA POŁUDNIOWO WSCHODNIA	„D”	1:100
ELEWACJA PÓŁNOCNO ZACHODNIA WEWNĘTRZNA		1:100

II. PAWILON II

ELEWACJA PÓŁNOCNO ZACHODNIA	„A”	1:100
ELEWACJA POŁUDNIOWO ZACHODNIA	„B”	1:100
ELEWACJA POŁUDNIOWO WSCHODNIA	„C”	1:100
ELEWACJA PÓŁNOCNO WSCHODNIA	„D”	1:100

I. PAWILON I – OPIS TECHNICZNY

DANE OGÓLNE

1. PRZEDMIOT INWESTYCJI

Przedmiotem inwestycji jest wykonanie prac remontowych na elewacjach budynku realizowanych w formule konserwatorskiej. W ramach prac przyjęto również częściową wymianę okien z zachowaniem pierwotnego układu i podziału, jednakże z nowych materiałów i w technologii zespolonej.

Ogólnym założeniem jest konserwacja techniczna i estetyczna, tym samym poprawa walorów estetycznych oraz zabezpieczenie obiektu przed dalszą degradacją poprzez oddziaływanie środowiska zewnętrznego.

2. LOKALIZACJA

Teren inwestycji zlokalizowany jest w Chorzowie przy ul.Strzelców Bytomskich 11 na działce nr: 3974/164. Obsługa komunikacyjna budynków odbywa się poprzez istniejące zjazdy z ul.Strzelców Bytomskich oraz ul.Kazimierza Pułaskiego. Na terenie szpitala znajdują się istniejące zabudowania szpitalne oraz towarzyszące.

Pawilon I - Budynek wolnostojący w zespole budynków pawilonowych. Działka jest porośnięta starodrzewem o charakterze parkowym. Budynki oraz zieleń stanowią pierwotny układ komponowany.

Według zapisu Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego działka oznaczona jest symbolem UP/G – w całości przeznaczona jest na obiekty usług zdrowia, jako Zespół Szpitali Miejskich (uchwała nr XXII-430-2004 y 01.07.2004 r.)

3. INWESTOR

Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Zespół Szpitali Miejskich; 41-500 Chorzów, ul. Strzelców Bytomskich 1

4. FUNKCJA

Obiekt obecnie posiada funkcję usług medycznych – oddział szpitalny.

5. PODSTAWA OPRACOWANIA

Opracowanie niniejsze sporządzono w oparciu o:

Zlecenie Inwestora.

Wizję lokalną obiektu.

Uzgodnienia z Inwestorem.

Dokumentację fotograficzną.

Dokumentację archiwalną (archiwum akt budowlanych UM Chorzów).

Literaturę historyczną.

Wytyczne Konserwatorskie

Projekt Budowlany

6. WARTOŚĆ ZABYTKOWA

Budynki szpitalne wpisane są do rejestru zabytków województwa katowickiego pod nr rej. 1357/85;

„Zespół budynków Szpitala im. A. Mieleckiego (portiernia, administracja i kuchnia, budynek kotłowni wraz z wieżą kominową, budynki pawilonów I, II, III, IV, i V, budynek Biblioteki Miejskiej, budynek Rentgena)”.

Przedmiotowy budynek wzniesiono w latach 1903- 1906 w stylu secesyjnym, zaprojektowany został przez znanego berlińskiego architekta Arnolda Hartmanna. Budynek posiada wysokie walory architektoniczne i plastyczne. Obiekt stanowi element większego założenia pawilonowego dawnego szpitala Spółki Brackiej. Arnold Hartmann był projektantem wielu górnośląskich budynków szpitali brackich i budynków użyteczności publicznej.

7. HISTORIA

Szpital im. dr A. Mieleckiego jest najstarszą i najdłużej działającą placówką medyczną w Chorzowie, ale również jedną z najstarszych na Śląsku. Ma charakter pawilonowy i składa się z kilkunastu wolnostojących budynków otoczonych zielenią parkową. Szpitale zakładane przez Spółkę Bracką od połowy XIX wieku były budowane jako szpitale i ośrodki rehabilitacyjne w systemie pawilonowym otoczone zielenią komponowaną. Były budowane na obrzeżach intensywnie rozwijających się ośrodków przemysłowych, jako pojedyncze obiekty na dużych działkach, stwarzając możliwość ich rozbudowy. Założenia przestrzenne chorzowskiego szpitala, podobnie jak innych tego typu obiektów ukształtowały się około 1900 roku. Układ budynków był regularny, otoczony zielenią, która stanowiła dopełnienie krajobrazu oraz stanowiła element rekreacyjny.

W latach 1902–1908 wzniesiono budynki o cechach secesyjnych, według projektu berlińskiego architekta Arnolda Hartmanna.

Pawilon I - powstał w 1904 roku. Murowany z cegły elewacyjnej z detalami kamiennymi. Budynek o rozczłonkowanym układzie brył. Wieloosiowy podłużny korpus budynku jest podzielony prostokątnymi bryłami skrajnych skrzydeł i centralnym blokiem poprzedzonym parterowym aneksem. W narożnikach centralnego bloku znajdują się wtopione okrągłe wieżyczki schodowe. Po lewej stronie znajduje się portal o kamiennym, secesyjnym obramieniu zwieńczony żelaznym secesyjnym daszkiem. Skrzydła zewnętrzne posiadają dwukondygnacyjne, otwarte loggie i szczyty zwieńczone łukowato profilowanymi gzymsami. Budynek jest nakryty wysokim dachem mansardowym z lukarnami, nakryty dachówką, a na osi znajduje się wieżyczka. Budynek został rozbudowany poprzez nową kubaturę izby przyjęć oraz dwa pawilony od strony parku projektu inż. arch. Krzysztofa Gorgonia z Katowic.

8. OPIS ISTNIEJĄCEGO BUDYNKU / ELEWACJI OBIEKTU

Budynek założony na rzucie wieloelementowym, podpiwniczony, trójkondygnacyjny z wysoką kondygnacją piwniczną i użytkowym poddaszem. Bryła rozczłonkowana, symetryczna. Dach wysoki, łamany, mansardowy ze szczytami, lukarnami i środkową wieżyczką wentylacyjną. Istotnym elementem dachu i elewacji jest gzyms okapowy (dachowy) kamienny, profilowany i mocno wysunięty przed lico elewacji. W obrębie cokołu znajduje się również gzyms o płaskim układzie. Układ wnętrza trójtaktowy z korytarzem w środku.

Elewacja południowo – zachodnia „A” – (od strony ulicy Pułaskiego) frontowa, wieloosiowa, symetryczna, z centralnym szerokim ryzalitem zwieńczonym szczytem. Po bokach dwa niewielkie skrzydła występujące przed lico elewacji. W szczytowej części ryzalitu dekoracja kamienna poniżej okna o otworze „nerkowym”. Płycina przedstawia

kartusz herbowy z młotkiem i pyrlikiem w otoczeniu larów (ornamentu liściastego). Ponadto w osi ryzalitu osadzone są duże okna klatki schodowej. Elementem dekoracyjnym są również trójelementowe zamknięte łukiem wykrojowym okna w trzeciej kondygnacji. W parterze nowa zabudowa izby przyjęć.

Elewacja północno – zachodnia „B” - (od strony budynku dyrekcji) siedmioosiowa, symetryczna, o dwóch bocznych wysuniętych ryzalitach. Pierwotnie w ryzalitach znajdowały się pokoje relaksacyjne z dużymi oknami. W parterze pomiędzy ryzalitami dobudówka z trzema otworami arkadowymi. Ryzality są kotwione ankrami narożnymi. Część okien została zamurowana i wymieniona z zmianą ich wykrojów.

Elewacja północno – wschodnia „C” – (od strony dziedzińca), symetryczna, wieloosiowa ze szczytem i narożną zaokrągloną formą wieżyczki – klatki schodowej, po bokach dwa krótkie skrzydło w środku wysunięte skrzydło zwieńczone reprezentacyjnym szczytem. Ryzality trójosiowe z szczytem w strefie dachu oraz owalnymi otworami okiennymi w bocznych osiach. Elewacje między skrzydłami sześćoosiowa w prawym narożniku okrągła wstawka, okna III kondygnacji wieloelementowe z zwieńczeniem nerkowym. Elewacja boczne środkowego skrzydła sześćoosiowa, w drugiej osi kamienny portal zwieńczony metalowym daszkiem. Obecnie do tych elewacji w obrębie parteru i piętra dobudowany jest nowy pawilon. Elewacja szczytowa, dekoracyjna, poprzedzona niskim pawilonem parterowym, jednoosiowa, zwieńczona wysokim spływowym szczytem. W osi kamienna dekoracja pierwotnego dużego okna. Obecnie okno zamurowane. Po prawej stronie nowy otwór okienny również zamurowany. W kartuszu data 1903 oraz płycina z skutym napisem WAGNER HAUS. Po bokach labry z owocami i szarfami oraz głowy lwów. Powyżej w oknie nerkowym duża konsola z głową górnika z młotkiem i pyrlikiem.

Elewacja południowo – wschodnia „D” – (boczna od strony zabudowy sąsiedniej, identyczna jak elewacja B) symetryczna, siedmioosiowa, w parterze pomiędzy ryzalitami zabudowa, po lewej stronie do ryzalitu dobudowana metalowa wiata. Okna ryzalitów na I i II kondygnacji zamurowane.

Otwory okienne zróżnicowane, prostokątne w strefie parteru i prostokątne zamknięte łukiem półpełnym na piętrze. W elewacji południowej potrójne, lub małe pojedyncze w obrębie wieżyczki i klatki schodowej. Otwory okienne piwnicy posiadają formę kwadratów. Okna ujęte są częściową opaską, na którą składa się parapet z bocznymi kłóćkami oraz belka nadprożowa z bocznymi kłóćkami. Niektóre okna posiadają opaskę pełną lub słupki wspólne. Okna pierwotne, drewniane, skrzynkowe i krosnowe, z zróżnicowanymi podziałami. Dominującym podziałem jest układ na krzyż, gdzie w górnej części znajdują się dodatkowe podziały szczeblinowe. Inne okna są ramowe tylko z podziałami szczeblinowymi o łukowym przebiegu. Drzwi drewniane, płycinowe, dwuskrzydłowe.

Dach – czterospadowy, mansardowy łamany, z lukarnami i szczytami, na konstrukcji drewnianej, krokwiowo - płatwiowej, pokryty dachówką ceramiczną karpiówką w układzie w koronkę.

8.1 MATERIAŁ I KONSTRUKCJA

Budynek wzniesiony został w technice tradycyjnej, z cegły ceramicznej pełnej, na zaprawie cementowo – wapiennej, zewnętrznie elewacje opracowane w okładzinie

ceramicznej w wątku główkowym, wewnątrznie tynkowany tynkiem wapienno – cementowym.

Elewacje są okładzinowane kształtkami ceramicznymi, pustymi w środku. Kształtki wykonane są z drobnoziarnistego, mocno prasowanego i dobrze wypalanego materiału ceramicznego. Kształtki charakteryzują się bardzo wysokimi walorami użytkowymi: są jednorodne gabarytowo, mają wszystkie krawędzie równo opracowane, gładkie lica i stałą kolorystykę. Kształtki układane są w systemie wozówkowym. Spoina zewnętrzna zakładana lekko poniżej lica okładziny ceramicznej, wykonana z zaprawy w kolorze jasnym (piaskowym) na spoiwie cementowym zmieszanym z drobnym piaskiem.

Elementy kamienne wykonane są z drobnoziarnistego piaskowca opracowanego dłutami. Pola tynkowane są wykonane z tynku gładkiego, cementowego, niemalowane.

Elementy detalu architektonicznego (gzymсы, opaski okienne itd.) wykonano ze sztucznego kamienia, na zaprawie cementowej z drobnego kruszywa, część elementów jest wewnątrznie zbrojona, pierwotnie nie malowane.

8.2 STAN ZACHOWANIA

Kształtki ceramiczne - powierzchniowo zabrudzone w postaci ciemnych nawarstwień, brudem atmosferycznym. W przeważającej części są to substancje smoliste i pyły (nagromadzonym w trakcie eksploatacji budynku od 1904 roku) o zróżnicowanym natężeniu. Lico okładzin posiada średnie lub niewielkie wżery erozyjne. W większości lico zachowało swój pierwotny spiek stanowiący warstwę ochronną. Równie niewielkie i miejscowe są ubytki oraz urazy mechaniczne (spękania, złamania, dziury montażowe). Miejscowe plamy zieleni mikrobiologicznej.

Spoina - jest w znacznej części zwiędła, zabrudzona powierzchniowo, w kolorze szarym, miejscami kruszy się i osypuje.

Elementy kamienne - w stanie dobrym i średnim, częściowo malowane farbami emulsyjnymi (np. portal, farba częściowo złuszczone). Elementy mocno zabrudzone, częściowo zdeintegrowane strukturalnie, powierzchnia wypłukana.

Tynki zewnętrzne – w stanie złym, w znacznej części są odspojone, spękane, o dużych polach ubytku.

Elementy pseudokamienne – stan średni – powierzchniowo zdeintegrowane, częściowo spękane.

Rynny i rury spustowe – stan średni i zły, miejscowo ugięte rynny, malowane, niewielkie gniazda korozyjne, spękane, w niektórych miejscach rozłączone.

Ślusarka – stan średni, opierzenia parapetów wykrzywione, pofałdowane.

Kotwy – zardzewiałe.

9. UWAGI I WYTYCZNE KONSERWATORSKIE

- W związku z charakterem cegły i jej zabrudzeniami oraz powłokami korozyjnymi dysponuje się czyszczenie w oparciu o niskociśnieniowe strumieniowanie drobnym

kruszywem z niewielką ilością wody. Czyszczenie należy poprzedzić próbą, zatwierdzoną przez Miejskiego Konserwatora Zabytków.

- Z uwagi na wartość budynku przyjmuje się rekonstrukcję części wadliwie wymienionych okien.
- Z uwagi na wartość zabytkową przyjęto w programie prac materiały i technologie firmy Remmers. Możliwe jest stosowanie technologii i materiałów innych firm, które posiadać będą identyczne lub zbliżone właściwości i walory technologiczne.
- Zakłada się malowanie elementów dekoracyjnych wykonanych ze sztucznego kamienia lub tynku – płyciny, opaski okienne, gzymsy itd., w technice laserunkowej, tak aby powierzchnia była półprzeźroczysta (rozwibrowana), co ma odpowiadać ekwiwalentowi patyny.
- Zakłada się, iż kolory będą maksymalnie zbliżone do pierwotnych, to jest: cegła kolor naturalny jednolity, spoina kolor beżowy, detale ze sztucznego kamienia i tynki kolor beżowy, kamień kolor naturalny jasny, ewentualnie lekko scalony w ramach hydrofobizacji.
- W ramach projektu nie analizowano występowania zawilgocenia fundamentów i podciągania kapilarnego wody. Wstępne oględny nie ujawniły takich procesów.
- Przyjęto, iż dach jest w stanie dobrym i nie wymaga prac remontowych i konserwatorskich.
- Kolorystykę należy po założeniu powierzchni próbnych uzgodnić z Miejskim Konserwatorem Zabytków.

10. **PODSTAWOWE ZAŁOŻENIA ODNOWY ELEWACJI**

- Głównym założeniem odnowy elewacji istniejącego budynku jest przywrócenie jego formie pierwotnego charakteru.
- projekt zakłada wyburzenie otworów okiennych w miejscach gdzie zostały one zamurowane oraz wstawienie stolarki okiennej o identycznych podziałach jak istniejące w celu przywrócenia pierwotnego charakteru elewacji.
- Projekt uwzględnia odnowę zdegradowanych elementów elewacyjnych zgodnie z wytycznymi konserwatorskimi.
- Projekt zakłada zmianę lokalizacji lub usunięcie wystających elementów z elewacji, nie będących częścią działających instalacji budynku typu: nie działające wywiewki wentylacyjne, stare okablowanie antenowe, anteny oraz inne mające negatywny wpływ na odbiór wizualny lub poprzez degradację elementów mogących stanowić zagrożenie w razie oderwania od elewacji.
- Projekt zakłada wymianę zdegradowanych elementów obróbek blacharskich, orynnowania / rur spustowych. Zapobiegając aktom wandalizmu, zakłada się że odcinki rur spustowych min. 2.5m od poziomu terenu będą z materiałów atrakcyjnych wizualnie lecz nie posiadające znacznej wartości.
- należy wymienić instalację odgromową.

11. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

Elewacja południowo – zachodnia „A”.

1. oczyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiedt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulat Garni w otulinie z mgły wodnej. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W trakcie próby należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste.

2. w przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.

3. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor beżowy). Spoina powinna być zakładana lekko poniżej lica cegły. Spoina powinna charakteryzować się dużą porowatością i miękkością, w celu odprowadzenia par i związków soli z objętości muru. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.

4. oczyścić elementy kamienne z zabrudzeń oraz warstwy farby emulsyjnej metodą jak wyżej (pkt.1). Należy szczególnie delikatnie prowadzić proces czyszczenia, aby w możliwie największym zakresie zachować pierwotne opracowanie powierzchni elementów kamiennych.

5. wzmocnić strukturalnie elementy kamienne (miejsca zdeintegrowane, osypujące się), impregnując preparatem na bazie estrów kwasu krzemowego - KSE 300 firmy Remmers. Zakłada się wzmocnienie strukturalne 30 % powierzchni kamienia.

6. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach.

7. niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).

8. ubytki w kamieniu należy uzupełnić mineralną zaprawą renowacyjną Restauriermortel o odpowiedniej kolorystyce. Większe zagłębienia uprzednio wypełnić zaprawą podkładową Grundiermortel.

9. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil SNL. W przypadku kamieniarki o niejednorodnej kolorystyce należy ją scalić kolorystycznie poprzez hydrofobizację Funcosili AS z 5% dodatkiem pigmentu.

10. skuć tynki w polach płycinowych, odtworzyć tynki cementowo – wapienne III kategorii, gruntować i malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym.

11. oczyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund większe ubytki uzupełnić kitami mineralnymi jak w pkt. 8 całość, malować farbą laserunkową Historic-Lasur. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.

12. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).

Wszystkie elementy elewacji przeznaczone do wyburzenia oznaczono na rysunku „SCH”. Wykonano zestawienie stolarki przeznaczonej do wymiany/odtworzenia.

Na rysunkach Elewacji oznaczono elementy stolarki okiennej wymagające odtworzenia. Wszystkie wymiary należy sprawdzić na budowie. Detale połączeń nowej stolarki okiennej należy dostosować do wybranego systemu stolarki. Wykonawca ma obowiązek sprawdzić wymiary oraz wykonać rysunki warsztatowe i rysunki zestawcze stolarki.

Elewacja północno – zachodnia „B”.

1. oczyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiedt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulat Garni. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W takiej próbie należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste.
2. w przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.
3. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor kremowy). Spoina powinna być zakładana lekko poniżej lica cegły. Spoina powinna charakteryzować się dużą porowatością i miękkością, w celu odprowadzenia par i związków soli z objętości muru. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.
4. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach.
5. fragment okładziny wzdłuż pęknięć należy rozebrać i wymurować z zachowanej okładziny lub nowej o identycznych gabarytach. Należy sprawdzić czy mur w tym przebiegu nie został spękany. W przypadku zastanego pęknięcia mur należy skotwić !!
6. niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).
7. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil FC (krem o bardzo dobrych właściwościach hydrofobizujących) lub Funcosil SNL. W przypadku kamieniarki o niejednorodnej kolorystyce należy ją scalić kolorystycznie poprzez hydrofobizację Funcosili AS z 5% dodatkiem pigmentu.
8. skuć tynki w polach płycinowych, odtworzyć tynki cementowo – wapienne III kategorii, gruntować i malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym.
9. oczyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund większe ubytki uzupełnić zaprawą renowacyjną Restauriermortel o odpowiedniej kolorystyce. Większe zagłębienia uprzednio wypełnić zaprawą podkładową Grundiermortel, malować farbą laserunkową Historic-Lasur. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.

10. wymienić okna na dostosowane do pierwotnych otworów i podziału. Okna zespolone PCV z kolorze białym.

11. zamurować otwory okienne wskazane przez inwestora. Płyciny osadzić lekko poniżej lica elewacji, tynkować na gładko i malowana tak jak pkt. 8.

12. wykonać nowe osłony żaluzjowe dla otworów arkadowych w przyziemiu. Elementy wykonać z drewna lub profili metalowych, malować w kolorze szarym.

13. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).

14. kotwy (ankry) należy oczyścić z rdzy i malować farbą antykorozyjną zewnętrznego stosowania Hemmereit w kolorze szarym.

Wszystkie elementy elewacji przeznaczone do wyburzenia oznaczono na rysunku „SCH”.

Wykonano zestawienie stolarki przeznaczonej do wymiany/odtworzenia.

Na rysunkach Elewacji oznaczono elementy stolarki okiennej wymagające odtworzenia.

Wszystkie wymiary należy sprawdzić na budowie. Detale połączeń nowej stolarki okiennej należy dostosować do wybranego systemu stolarki. Wykonawca ma obowiązek sprawdzić wymiary oraz wykonać rysunki warsztatowe i rysunki zestawcze stolarki.

Elewacja północno – wschodnia „C”.

1. czyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiedt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulat Garni. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W takiej próbie należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste.
2. w przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.
3. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor kremowy). Spoina powinna być zakładana lekko poniżej lica cegły. Spoina powinna charakteryzować się dużą porowatością i miękkością, w celu odprowadzenia par i związków soli z objętości muru. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.
4. oczyścić elementy kamienne z zabrudzeń oraz metodą jak wyżej (pkt.1). Należy szczególnie delikatnie prowadzić proces czyszczenia aby w możliwie największym zakresie zachować pierwotne opracowanie powierzchni elementów kamiennych.
5. wzmocnić strukturalnie elementy kamienne (miejsca zdeintegrowane, osypujące się), impregnując preparatem na bazie estrów kwasu krzemowego - KSE 300 firmy Remmers. Zakłada się wzmocnienie strukturalne 30 % powierzchni kamienia.
6. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach. Niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).
7. ubytki w kamieniu należy uzupełnić mineralną zaprawą renowacyjną Restauriermortel o odpowiedniej kolorystyce. Większe zagłębienia uprzednio wypełnić zaprawą podkładową Grundiermortel.
8. należy zrekonstruować w kartuszu napis WAGNER HAUS lub uzgodnić inny napis np. PAWILON I.
9. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil SNL. W przypadku kamieniarki o niejednorodnej kolorystyce należy ją scalić kolorystycznie poprzez hydrofobizację Funcosili AS z 5% dodatkiem pigmentu.
10. zatynkować ślepe okno centralne, tynk cementowo – wapienny III kategorii, gruntować i malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym.

11. zatynkować ślepe okno boczne, tynk cementowo – wapienny III kategorii, gruntować i malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym, część okładzinować kształtkami ceramicznymi identycznymi do istniejących.

12. oczyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund, większe ubytki uzupełnić kitami mineralnymi jak w pkt. 7 całość, malować farbą laserunkową Historic-Lasur. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.

13. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).

Wszystkie elementy elewacji przeznaczone do wyburzenia oznaczono na rysunku „SCH”. Wykonano zestawienie stolarki przeznaczonej do wymiany/odtworzenia.

Na rysunkach Elewacji oznaczono elementy stolarki okiennej wymagające odtworzenia. Wszystkie wymiary należy sprawdzić na budowie. Detale połączeń nowej stolarki okiennej należy dostosować do wybranego systemu stolarki. Wykonawca ma obowiązek sprawdzić wymiary oraz wykonać rysunki warsztatowe i rysunki zestawcze stolarki.

Elewacja północno – zachodnia wewnętrzna

1. czyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiedt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulát Garni. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W trakcie próby należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste. W przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.
2. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor kremowy). Spoina powinna być zakładana lekko poniżej lica cegły. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.
3. oczyścić elementy kamienne z zabrudzeń oraz metodą jak wyżej (pkt.1). Należy szczególnie delikatnie prowadzić proces czyszczenia aby w możliwie największym zakresie zachować pierwotne opracowanie powierzchni elementów kamiennych.
4. wzmocnić strukturalnie elementy kamienne, impregnując preparatem na bazie estrów kwasu krzemowego - KSE 300 firmy Remmers. Zakłada się wzmocnienie strukturalne 30 % powierzchni kamienia.
5. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach. Niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).
6. ubytki w kamieniu należy uzupełnić mineralną zaprawą renowacyjną Restauriermortel o odpowiedniej kolorystyce. Większe zagłębienia uprzednio wypełnić zaprawą podkładową Grundiermortel.
7. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil SNL. W przypadku kamieniarki o niejednorodnej kolorystyce należy ją scalić kolorystycznie poprzez hydrofobizację Funcosili AS z 5% dodatkiem pigmentu.
8. oczyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund, większe ubytki uzupełnić kitami mineralnymi jak w pkt. 7 całość, malować farbą laserunkową Historic-Lasur. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.
9. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).

Elewacja południowo – wschodnia „D”.

1. czyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiedt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulat Garni. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W takiej próbie należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste.
2. w przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.
3. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor kremowy). Spoina powinna być zakładana na równo z licem cegły. Spoina powinna charakteryzować się dużą porowatością i miękkością, w celu odprowadzenia par i związków soli z objętości muru. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.
4. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach. Niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).
5. oczyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund, większe ubytki uzupełnić kitami mineralnymi całość, malować farbą laserunkową Historic-Lasur. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.
6. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil SNL.
7. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).
8. skuć w przypadku głuchych i zniszczonych tynków, tynki w polach płycinowych, odtworzyć tynk cementowo – wapienny III kategorii, gruntować i malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym.
9. wykonać nowe osłony żaluzjowe dla otworów arkadowych w przyziemiu. Elementy wykonać z drewna lub profili metalowych, malować w kolorze szarym.

OPRACOWANIE:

mgr inż. arch. Maciej Franta

Upr. nr MPOIA/035/2010; SL-1463

II. PAWILON II – OPIS TECHNICZNY

DANE OGÓLNE

1. PRZEDMIOT INWESTYCJI

Przedmiotem inwestycji jest wykonanie prac remontowych na elewacjach budynku realizowanych w formule konserwatorskiej. Ogólnym założeniem jest konserwacja techniczna i estetyczna. Poprawa walorów estetycznych oraz zabezpieczenie obiektu przed dalszą degradacją.

2. LOKALIZACJA

Teren inwestycji zlokalizowany jest w Chorzowie przy ul. Strzelców Bytomskich 11 na działce nr: 3974/164. Obsługa komunikacyjna budynków odbywa się poprzez istniejące zjazdy z ul. Strzelców Bytomskich oraz ul. Kazimierza Pułaskiego. Na terenie szpitala znajdują się istniejące zabudowania szpitalne oraz towarzyszące.

Pawilon II - Budynek wolnostojący w zespole budynków pawilonowych. Działka jest porośnięta starodrzewem o charakterze parkowym. Budynki oraz zieleń stanowią pierwotny układ komponowany.

Według zapisu Miejsowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego działka oznaczona jest symbolem UP/G – w całości przeznaczona jest na obiekty usług zdrowia, jako Zespół Szpitali Miejskich (uchwała nr XXII-430-2004 y 01.07.2004 r.)

3. INWESTOR

Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Zespół Szpitali Miejskich; 41-500 Chorzów, ul. Strzelców Bytomskich 1

4. FUNKCJA

Obiekt obecnie posiada funkcję usług medycznych – oddział szpitalny.

5. PODSTAWA OPRACOWANIA

Opracowanie niniejsze sporządzono w oparciu o:

Zlecenie Inwestora.

Wizję lokalną obiektu.

Uzgodnienia z Inwestorem.

Dokumentację fotograficzną.

Dokumentację archiwalną (archiwum akt budowlanych UM Chorzów).

Literaturę historyczną.

6. WARTOŚĆ ZABYTKOWA

Budynki szpitalne wpisane są do rejestru zabytków województwa katowickiego pod nr rej. 1357/85;

„Zespół budynków Szpitala im. A. Mieleckiego (portiernia, administracja i kuchnia, budynek kotłowni wraz z wieżą kominową, budynki pawilonów I, II, III, IV, i V, budynek Biblioteki Miejskiej, budynek Rentgena)”.

Przedmiotowy budynek wzniesiono w latach 1903- 1906 w stylu secesyjnym, zaprojektowany został przez znanego berlińskiego architekta Arnolda Hartmanna. Budynek posiada wysokie walory architektoniczne i plastyczne. Stanowi element większego założenia pawilonowego dawnego szpitala Spółki Brackiej. Arnold Hartmann

był projektantem wielu górnośląskich budynków szpitali brackich i budynków użyteczności publicznej.

7. HISTORIA

Szpital im. dr A. Mieleckiego jest najstarszą i najdłużej działającą placówką medyczną w Chorzowie, ale również jedną z najstarszych na Śląsku. Ma charakter pawilonowy i składa się z kilkunastu wolnostojących budynków otoczonych zielenią parkową. Szpitale zakładane przez Spółki Brackie od połowy XIX wieku miały taki – wielopawilonowy charakter. Były budowane na obrzeżach intensywnie rozwijających się ośrodków przemysłowych, jako pojedyncze obiekty na dużych działkach, stwarzając możliwość ich rozbudowy. Założenia przestrzenne chorzowskiego szpitala, podobnie jak innych tego typu obiektów ukształtowały się około 1900 roku. Układ budynków był regularny, otoczony zielenią, która stanowiła dopełnienie krajobrazu oraz stanowiła element rekreacyjny.

W latach 1902–1908 wzniesiono budynki o cechach secesyjnych, według projektu berlińskiego architekta Arnolda Hartmanna.

W 1915 roku powstał Pawilon II – obecnie mieszczą się tam Oddziały Wewnętrzne, Oddział Dializy Pozaustrojowej i Reumatologa. Budynek powstał w stylu secesyjno - modernistycznym. Założony na planie prostokąta z ryzalitami skrajnymi, o fasadzie na krótszym boku. Należy też wspomnieć o budynkach powstałych po 1916 roku.

8. OPIS ISTNIEJĄCEGO BUDYNKU / ELEWACJI OBIEKTU

Budynek założony na rzucie prostokąta, podpiwniczony, dwukondygnacyjny z wysoką kondygnacją piwniczną i użytkowym poddaszem. Bryła zwarta, słabo rozczłonkowana, asymetryczna. Dach wysoki, łamany, mansardowy ze szczytami, lukarnami i środkową wieżyczką. Istotnym elementem dachu i elewacji jest gzyms okapowy (dachowy) kamienny, profilowany i mocno wysunięty przed lico elewacji. W obrębie cokołu znajduje się również gzyms o płaskim charakterze i nie zbyt wysunięty przed lico.

Układ wnętrza trójtaktowy z korytarzem w środku.

Elewacja północno - zachodnia „A” – (od strony dziedzińca), elewacja frontowa, wejściowa. Trzyosiowa, symetryczna, z centralnym ryzalitem zwieńczonym niewysokim szczytem. Ryzalit kształtowany jest poprzez płaskie lizeny. Na osi w parterze portal wejściowy złożony z podwójnych filarów utrzymujących belkowanie. Okna trzeciej kondygnacji zamknięte łukiem półpełnym.

Elewacja południowo - zachodnia „B” - (od strony pawilonu I) boczna, dwunastoosiowa, asymetryczna. Po lewej stronie trójosiowy ryzalit, po prawej stronie również trójosiowy ale węższy ryzalit.

Elewacja południowo - wschodnia „C” – (od strony budynków sąsiednich) tylna, Trzyosiowa, symetryczna, z centralnym ryzalitem zwieńczonym niewysokim szczytem. Ryzalit kształtowany jest poprzez płaskie lizeny. Na osi w parterze portal wejściowy, złożony z podwójnych filarów utrzymujących belkowanie. Okna trzeciej kondygnacji zamknięte łukiem półpełnym.

Elewacja północno - wschodnia „D” – (od strony nowego pawilonu) symetryczna, z jedną osią okienną, w parterze dwa okna w układzie asymetrycznym. W przyziemiu zagłębiona w terenie brama metalowa. W obrębie dachu jedna lukarna.

Otwory okienne zróżnicowane, prostokątne w strefie parteru i prostokątne zamknięte łukiem półpełnym na piętrze. W elewacji południowej potrójne, lub małe pojedyncze w obrębie wieżyczki i klatki schodowej. Otwory okienne piwnicy posiadają formę kwadratów. Okna ujęte są częściową opaską, na którą składa się parapet z bocznymi kłińcami oraz belka nadprożowa z bocznymi kłińcami. Niektóre okna posiadają opaskę pełną lub słupki wspólne. Okna pierwotne, drewniane, skrzynkowe i krosnowe, z zróżnicowanymi podziałami. Dominującym podziałem jest układ na krzyż, gdzie w górnej części znajdują się dodatkowe podziały szczelinowe. Inne okna są ramowe tylko z podziałami szczelinowymi o łukowym przebiegu. Drzwi drewniane, płycinowe, dwuskrzydłowe.

Dach – czterospadowy, mansardowy łamany, z lukarnami i szczytami, na konstrukcji drewnianej, krokwiowo - płatwiowej, pokryty dachówką ceramiczną karpiówką w układzie w koronkę.

8.1 MATERIAŁ I KONSTRUKCJA

Budynek wzniesiony został w technice tradycyjnej, z cegły ceramicznej pełnej, na zaprawie cementowo – wapiennej, zewnętrznie elewacje opracowane w okładzinie ceramicznej w wątku główkowym, wewnętrznie tynkowany tynkiem wapienno – cementowym. Elewacje są okładzinowane kształtkami ceramicznymi, pustymi w środku. Kształtki wykonane są z droбноziarnistego, mocno prasowanego i dobrze wypalanego materiału. Kształtki charakteryzują się bardzo wysokimi walorami użytkowymi: są jednorodne gabarytowo, mają wszystkie krawędzie równo opracowane, gładkie lica i stałą kolorystykę. Kształtki układane są w systemie wozówkowym. Spoina zewnętrzna zakładana lekko poniżej lica okładziny ceramicznej, wykonana z zaprawy w kolorze jasnym (beżowym) na spoiwie cementowym zmieszanym z drobnym piaskiem.

Elementy dekoracyjne – gzymsy, portal, płyciny itd.) wykonane są z sztucznego kamienia lub zaprawy na bazie cementu i drobnego kruszywa. Pierwotnie elementy te nie były malowane.

8.2 STAN ZACHOWANIA

Kształtki ceramiczne - powierzchniowo zabrudzone w postaci ciemnych nawarstwień, brudem atmosferycznym. W przeważającej części są to substancje smoliste i pyły (nagromadzonym w trakcie eksploatacji budynku od 1904 roku) o zróżnicowanym natężeniu. Lico okładzin posiada średnie lub niewielkie wżery erozyjne. W większości lico zachowało swój pierwotny spiek stanowiący warstwę ochronną. Równie niewielkie i miejscowe są ubytki oraz urazy mechaniczne (spękania, złamania, dziury montażowe). Miejscowe plamy zieleni mikrobiologicznej.

Spoina - jest w znacznej części zwiertzała, zabrudzona powierzchniowo, w kolorze szarym, miejscami kruszy się i osypuje.

Tynki zewnętrzne – w stanie złym, w znacznej części są odspojone, spękane, o dużych polach ubytku.

Dach – stan dobry – po remoncie, w stanie średnim i złym są okna lukarn drewniane dachu.

Rynny i rury spustowe – stan średni i zły, miejscowo ugięte rynny, malowane, niewielkie gniazda korozyjne, spękane, w niektórych miejscach rozłączone.

Ślusarka – stan średni, opierzenia parapetów wykrzywione, pofałdowane.

Domek portalowy – stan zły, mocno odspojone tynki, ubytki, zalania wodami opadowymi, zabrudzenia, wtórne nawarstwienia i naprawy.

9. UWAGI I WYTICZNE KONSERWATORSKIE

- W związku z charakterem cegły i jej zabrudzeniami oraz powłokami korozyjnymi dysponuje się czyszczenie w oparciu o niskociśnieniowe strumieniowanie drobnym kruszywem z niewielką ilością wody. Czyszczenie należy poprzedzić próbą, zatwierdzona przez Miejskiego Konserwatora Zabytków.
- Z uwagi na wartość zabytkową przyjęto w programie prac materiały i technologię firmy Remmers. Możliwe jest stosowanie technologii i materiałów innych firm, które posiadać będą identyczne lub zbliżone właściwości i walory technologiczne.
- Z uwagi na wartość zabytkową przyjęto w programie prac materiały i technologię firmy Remmers. Możliwe jest stosowanie technologii i materiałów innych firm, które posiadać będą identyczne lub zbliżone właściwości i walory technologiczne.
- Zakłada się malowanie elementów dekoracyjnych wykonanych ze sztucznego kamienia lub tynku – płyciny, opaski okienne, gzymsy itd., w technice laserunkowej, tak aby powierzchnia była półprzeźroczysta (rozwibrowana), co ma odpowiadać ekwiwalentowi patyny.
- Zakłada się, iż kolory będą maksymalnie zbliżone do pierwotnych, to jest: cegła kolor naturalny jednolity, spoina kolor beżowy, detale ze sztucznego kamienia i tynki kolor beżowy, kamień kolor naturalny jasny, ewentualnie lekko scalony w ramach hydrofobizacji.
- W ramach projektu nie analizowano występowania zawilgocenia fundamentów i podciągania kapilarnego wody. Wstępne oględny nie ujawniły takich procesów.
- Przyjęto, iż dach jest w stanie dobrym i nie wymaga prac remontowych i konserwatorskich.
- Kolorystykę należy po założeniu powierzchni próbnych uzgodnić z Miejskim Konserwatorem Zabytków.

10. INFORMACJE DODATKOWE

- Głównym założeniem odnowy elewacji istniejącego budynku jest przywrócenie jego formie pierwotnego charakteru.
- projekt zakłada wyburzenie otworów okiennych w miejscach gdzie zostały one zamurowane oraz wstawienie stolarki okiennej o identycznych podziałach jak istniejące w celu przywrócenia pierwotnego charakteru elewacji.
- Projekt uwzględnia odnowę zdegradowanych elementów elewacyjnych zgodnie z wytycznymi konserwatorskimi.
- Projekt zakłada zmianę lokalizacji lub usunięcie wystających elementów z elewacji, nie będących częścią działających instalacji budynku typu: nie działające wywiewki wentylacyjne, stare okablowanie antenowe, anteny oraz inne mające negatywny wpływ na odbiór wizualny lub poprzez degradację elementów mogących stanowić zagrożenie w razie oderwania od elewacji.
- Projekt zakłada wymianę zdegradowanych elementów obróbek blacharskich, orynnowania / rur spustowych. Zapobiegając aktom wandalizmu, zakłada się że odcinki rur spustowych min. 2.5m od poziomu terenu będą z materiałów atrakcyjnych wizualnie lecz nie posiadające znacznej wartości.
- Należy wymienić instalację odgromową.

11. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

Elewacja północno - zachodnia „A”

1. czyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiodt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulat Garni. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W trakcie próby należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste.

2. w przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.

3. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor kremowy). Spoina powinna być zakładana na równo z licem cegły. Spoina powinna charakteryzować się dużą porowatością i miękkością, w celu odprowadzenia par i związków soli z objętości muru. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.

4. oczyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund, mniejsze ubytki uzupełnić kitami mineralnymi Restauriermortel o odpowiedniej kolorystyce, większe zagłębienia uprzednio wypełnić zaprawą podkładową Grundiermortel. Całość malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.

5. skuć tynki domku portalowego, dotworzyć w tynku cementowo wapiennym III kategorii, malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym.

6. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach. Niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).

7. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil FC (krem o bardzo dobrych właściwościach hydrofobizujących) lub Funcosil SNL. W przypadku kamieniarki o niejednorodnej kolorystyce należy ją scalić kolorystycznie poprzez hydrofobizację Funcosili AS z 5% dodatkiem pigmentu.

8. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).

Wszystkie elementy elewacji przeznaczone do wyburzenia oznaczono na rysunku „SCH”.

Elewacja północno - zachodnia „A” - DOMEK PORTALOWY

1. skuć tynki domku portalowego, dotworzyć w tynku cementowo wapiennym III kategorii, malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym.
2. elementy kamienne rozebrać, wyczyścić oraz zabezpieczyć środkiem do impregnacji.
3. Po rozebraniu elementów stopnic oraz spocznika, należy zabezpieczyć filary domku portalowego. Ze względu na brak odkrywkę brak jest wystarczających informacji o stanie posadowienia. Należy dokonać oceny stanu technicznego po odsłonięciu stopnic. W przypadku prawdopodobieństwa wystąpienia zagrożenia stabilności konstrukcji, należy wzmocnić podstawę filarów oraz ustabilizować miejscowo grunt. Usunąć warstwy podkładowe, wykonać wylewkę dla stopnic, zostawiając spadek 1%.
4. Oczyszczyć z brudu i farby drewniane drzwi, szlifować, uzupełnić kitami i malować. Szpachlówka do wypełnienia rys i ubytków Induline Schnellspachtel, następnie opracować kity papierem ściernym, malować w kolorze ciemonbrązowym. Nałożyć 2-3 razy bezbarwnego lakieru poliuretanowego PUR SL 212, Dodatkowo należy domieszać utwardzacz PUR H-280 Härter w stosunku 1:10 litrów lakieru PUR SL 212. Jeżeli malowane pędzlem dodać opóźniacza SV-892-Streichverzögerer w ilości 10% do w/w mieszaniny lakieru i utwardzacza.
5. Wymienić Obróbki Blacharskie, orynnowanie oraz rury spustowe. W przypadku degradacji blachy wykończeniowej połąci daszku, wykonać nowe poszycie.
6. Odrestaurować Elementy Ozdobne.

Elewacja południowo - zachodnia „B”

1. czyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiedt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulat Garni. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W trakcie próby należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste.
2. w przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.
3. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor kremowy). Spoina powinna być zakładana na równo z licem cegły. Spoina powinna charakteryzować się dużą porowatością i miękkością, w celu odprowadzenia par i związków soli z objętości muru. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.
4. oczyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund, mniejsze ubytki uzupełnić kitami mineralnymi Restauriermortel o odpowiedniej kolorystyce, większe zagłębienia uprzednio wypełnić zaprawą podkładową Grundiermortel. Całość malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.
5. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach. Niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).
6. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil SNL.
7. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).
8. oczyścić i pomalować metalową bramę w kolorze szarym.

Elewacja południowo - wschodnia „C”

1. czyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiodt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulat Garni. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W trakcie próby należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste.
2. w przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.
3. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor kremowy). Spoina powinna być zakładana na równo z licem cegły. Spoina powinna charakteryzować się dużą porowatością i miękkością, w celu odprowadzenia par i związków soli z objętości muru. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.
4. oczyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund, mniejsze ubytki uzupełnić kitami mineralnymi Restauriermortel o odpowiedniej kolorystyce, większe zagłębienia uprzednio wypełnić zaprawą podkładową Grundiermortel. Całość malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.
5. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach. Niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).
6. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil SNL.
7. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).

Elewacja północno - wschodnia „D”

1. czyścić cegłę elewacyjną z brudu powierzchniowego metodą niskociśnieniowego strumieniowania przy zastosowaniu agregatów typu JOS, C_P, Schmiodt, Rotec itp. Jako ścierniwa należy zastosować granulat Garni. Przed przystąpieniem do czyszczenia całkowitego należy wykonać próbną powierzchnię celem weryfikacji metody. W trakcie próby należy sprawdzić skuteczność metody w opozycji do środków chemicznych firmy Remmers np. Fassadenreiniger Paste.
2. w przypadku zaplamień biologicznych proponuje się zastosować preparat bakterio, grzybo i glonobójczy - Impregnierung BFA.
3. doczyścić spoiny w wątku ceramicznym metodą ręczną – usunąć osłabione i wypłukane spoiny na głębokość co najmniej 2 cm. Wypełnić ubytki w sieci spoin materiałem barwionym w masie na kolor spoin oryginalnych (kolor kremowy). Spoina powinna być zakładana na równo z licem cegły. Spoina powinna charakteryzować się dużą porowatością i miękkością, w celu odprowadzenia par i związków soli z objętości muru. Zastosować mineralną zaprawę do spoinowania Fugenmortel. Dopuszcza się spoiny Tubag – Trass oraz quick-mix.
4. czyścić elementy ze sztucznego kamienia metodą jak w pkt. 1, wzmocnić strukturalnie preparatem Funcosil Tifengrund, mniejsze ubytki uzupełnić kitami mineralnymi Restauriermortel o odpowiedniej kolorystyce, większe zagłębienia uprzednio wypełnić zaprawą podkładową Grundiermortel. Całość malować farbą laserunkową Historic-Lasur w kolorze beżowym. Zakłada się, że niewielkie zniszczenia powierzchni, płytkie wżery lub nierówności nie będą reprofilowane do stanu pierwotnego.
5. wykuć pojedyncze cegły (destrukty) raz gniazda po metalowych wspornikach, wstawić licówki lub stare okładziny ceramiczne o podobnej kolorystyce i wymiarach. Niewielkie ubytki cegły uzupełnić barwną zaprawą renowacyjną Restauriermortel (barwiony w masie na kolor czerwony).
6. hydrofobizować - hydrofobizacja fasady ogranicza wnikanie wody opadowej poprzez impregnat będący roztworem krzemoorganicznych preparatów hydrofobizujących. Proponuje się do ostatecznej hydrofobizacji Funcosil SNL.
7. wymienić rury spustowe i opierzenia parapetów na nowe z blachy cynkowo – tytanowej (nie malować pozostawić do naturalnej pasywacji).

OPRACOWANIE:

ARCHITEKTURA	
mgr inż. arch. Maciej Franta	
Uprawnienia budowlane nr MPOIA/035/2010; SL-1463	

